

Homilie bij Lc. 10, 38-42 - Vincent Duyck
Jezus bij Martha en Maria

21 juli 2013 - 16e zondag door het jaar

Vrienden, telkens als we dit verhaal van Jezus' bezoek aan Martha en Maria lezen, is de kans groot dat het een beetje kietelt. Of beter gezegd: dat we wat lichte wrevel voelen bij wat Jezus hier zo scherp aan Martha zegt. Laat mij dat nog even wat concreter maken. Ooit lazen we deze tekst op een studiedag rond de plaats van de vrouw in de evangelieverhalen. En er was een studente die na het horen van dat verhaal net niet uit haar vel sprong. Ze zei: "Dat is eigenlijk proper van die Jezus hé. Hij zit daar zelf op zijn leeg gat en de vrouw die – zeker in die tijd – al het huishoudelijk werk moest doen, durft hij dan nog verwijten dat ze geen tijd voor hem maakt."

In zekere zin was haar reactie heel begrijpelijk. Tenminste, als je het verhaal heel letterlijk leest: alsof dat het bezoek van Jezus aan die twee zussen echt zo gebeurd is. Maar dat, vrienden, is nu juist helemaal niet de bedoeling van Lucas. Hij schrijft hier geen verslag over de huisbezoeken van Jezus. Anders gezegd: het had even goed over twee broers kunnen gaan... Lucas wil dus iets anders vertellen. Iets dat veel verder gaat dan de rol van de man of vrouw in het huishouden. Laat ons ne keer wat dieper boren en kijken wat we dan ontdekken...

Waar zit de clou van dit verhaal? Het zit natuurlijk in die spanning tussen Maria die zit te luisteren aan de voeten van Jezus - dat is trouwens een bijbels beeld voor "de leerling" – en Martha die ontzettend druk bezig is met het bedienen van de gast. Lucas gebruikt dit als een gelijkenis, als een parabel. Het is een beeld voor de spanning tussen de Jezusleerling die probeert te luisteren naar de blijde boodschap en de vrome jood die zich ontzettend druk maakt over alle regeltjes en wetjes die hij moet volgen. Er wordt ons dus een vraag in het gezicht geslingerd: Hoe zit dat in ons leven?

Een prachtig vraagje voor onze vakantietijd, denk ik: als wij – zo vaak – druk in de weer zijn met vanalles en nog wat, waarvoor en waarom doen we dat dan? Weten we dat eigenlijk nog? Heel vaak gaan we ervan uit dat we het "voor anderen" doen. Maar is dat eigenlijk zo? Of speelt er meer mee? Ik denk het wel, vrienden. Zelf ervaar ik dat ook: we lopen heel vaak verloren in de drukte van ons leven, soms hebben we het zelfs gewoon niet meer in de hand. En hoe komt dat? Omdat we heel graag dienstbaar willen zijn. Christenen zijn heel vaak mensen met een "helperscomplex". Dat wil zeggen: we willen alles en iedereen zoveel mogelijk helpen. En op zich is dat niet slecht. Maar tegelijk schuilt er een gevaar in. Namelijk het gevaar dat we vergeten wie we eigenlijk lopen te dienen. Zonder het vaak te beseffen, vrienden, staat onze drukte heel vaak in functie van iets of iemand anders. Mag ik dat nog even wat verduidelijken?

Eerst en vooral hebben wij allemaal een bepaald beeld van onszelf. Zeg maar een "ideaalbeeld". Een beeld dat we doorheen ons leven hebben opgebouwd over ons zelf en waarvan we vinden dat we er moeten aan beantwoorden. Het zou bv. het beeld van de perfecte moeder kunnen zijn. De moeder die altijd klaar staat voor haar echtgenoot en kinderen, die veel werk op haar neemt, die zich helemaal wegciijfert, bij wie spanningen en conflicten niet mogen voorkomen. De vrouw die ontzettend veel kan doen er tegelijk nog goed uit ziet ook. Maar ik kan ook het beeld van de perfecte werknemer meedragen. Iemand waarop de chef altijd kan rekenen, die nooit klaagt en altijd paraat staat om nog een extraatje te doen. Of misschien draag ik het beeld mee van de perfecte christen. Die lieve mens die altijd alles weet te vergeven, die alleen maar goed doet en er is om anderen te helpen.

Je voelt het al, vrienden, als we zo'n beelden van onszelf meedragen, dan is de kans heel groot dat de drukte enorm zal worden in ons leven. Het zal ontzettend veel energie kosten om dat beeld van en voor onszelf in stand te houden. Om de eenvoudige reden dat we niet perfect zijn. Al vinden we misschien van onszelf dat we het moeten zijn. De vraag van Jezus is vandaag dan ook: "Welk beeld heb jij van jezelf? En klopt dat eigenlijk? Of wat offer je er voor op om er aan te beantwoorden?"

Maar er speelt nog iets, vrienden. Niet alleen het ideaalbeeld van onszelf maakt dat we vaak zo druk bezig zijn. Als mens vinden we het ook heel belangrijk wat anderen van ons denken. Dat is vaak het tweede beeld dat we meedragen: het beeld dat anderen van ons hebben. Hoeveel energie, tijd en werk zouden we daar niet in steken? Hoeveel dingen doen we eigenlijk niet om dat we denken dat de anderen dat van ons verwachten? Een klein voorbeeldje, je neemt deel aan een bijeenkomst met een groep en nadien is er de opkuis. Zelf ben je echt moe en zou je liever blijven zitten terwijl iedereen aan het werk is. Hoeveel van ons gaan er dat doen? Bijna niemand... We gaan direct recht springen en beginnen helpen want veel handen maken weinig werk. Of... misschien zouden we ook niet graag als een luiaard gezien worden. Je kan dat eigenlijk gerust doortrekken naar alle hulpvragen die we van mensen krijgen... Hoe gaan we daar mee om? Durven we ook "neen" zeggen? Of zeggen we altijd "ja" omdat we bang zijn dat de anderen ons als een slechte mens gaan beschouwen? Jezus' vraag vandaag is: "Welk beeld wil jij dat de anderen van jou hebben? En hoever ga je om daarin tegemoet te komen? Sluit het eigenlijk nog aan bij wat jij echt wil?"

Tot slot, vrienden, is er nog één beeld dat een rol speelt in de drukte die we zo vaak onszelf aan doen. En dat is ons Godsbeeld. Hoe denken wij dat God naar ons kijkt? Als een rechter, die onze prestaties en uitschuivers bijhoudt? Als de scheidsrechter die kijkt of we echt wel goede mensen zijn? Zo'n godsbeeld kan een enorme druk op je schouders leggen. Want als je niet perfect in het gareel loopt, als je niet doet wat het evangelie van je vraagt, dan zal je dat op de één of andere manier betalen. Dat is het gevaar van het zinneke, de godsnaam die we hier vaak gebruiken: "Ik zal er zijn voor u." We begrijpen dat alsof we er altijd en overal voor anderen moeten zijn, als een goddelijke plicht. Maar Jezus zijn vraag vandaag is: "Wie is God voor jou? En is

het wel juist wat je over Hem denkt? Wat doet dat met jouw leven? Helpt het jou echt om een gelukkige mens te worden?”

Vandaag vrienden, mogen we met die vragen even aan de voeten van Jezus zitten, even stilvallen. Wie ben jij en wie denk je dat je zou moeten zijn? Wie ben jij en hoe hoop je dat de anderen je zien? Wie ben jij hoe denk je dat God naar je kijkt? En is er tussen de drukte door nog wat tijd om te geloven dat je graag gezien bent? Amen.

Vincent Duyck